



## Lola Pater

**Direcció i guió:** Nadir Moknèche **País:** França **Durada:** 91 min **Any:** 2017  
**Gènere:** Drama **Interpretació:** Fanny Ardant, Tewfik Jallab, Nadia Kaci, Lucie Debay, Lubna Azabal, Véronique Dumont, Raphaëlle Lubansu  
**Distribuïdora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 13/07/2018  
**No recomanada per a menors de 12 anys**  
**Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol**

### SINOPSI

Després de la mort de la seva mare, en Zino, un jove de 27 anys fill d'immigrants algerians, decideix anar a buscar el seu pare Farid, que els havia abandonat a tots dos fa més de 20 anys. Després d'embarcar-se en aquesta missió arriba a un petit poble francès, on es troba amb una ballarina de la dansa del ventre anomenada Lola. (Sensacine.com)

### CRÍTICA

Un grup de persones acudeix a una vetlla per la recent mort de la Malika. La cerimònia discorre amb senzillesa, és en un apartament parisenc. En Zino, el fill de la víctima, fuig del seu dolor, obsessionat amb la idea de conèixer el seu pare. Descobreix, gràcies a petits detalls i altres pistes, el possible parador del seu progenitor, un lloc que el porta fora de la capital francesa. Després del llarg viatge amb moto, coneix la Lola, una dona que treballa com a instructora de dansa en un saló de ball. El jove sospita que pot ser la dona actual d'en Farid, el seu pare, a qui ja no recorda. Ella ho desmenteix, però tampoc se sent capaç d'explicar-li que realment és la persona que en Zino cerca.

*Alma mater* és la construcció llatina que serveix per suggerir la universitat, a més de la matriu, la força femenina des del seu enunciat que ho impulsa tot. **Lola Pater** és el títol del cinquè llargmetratge dirigit i escrit per Nadir Moknèche. El joc de paraules funciona com a crida d'atenció amb estil, un ham comercial que resumeix perfectament el que es veurà durant els noranta-cinc minuts que dura el film. Dues paraules que dansen al voltant de la protagonista de la història. El melodrama està servit, en narració lineal, amb alguns recessos per recordar temps pretèrits, *flashbacks* qüestionables en un tractament desacomplexat sobre la transsexualitat, més enllà de paternalismes ni afanys de polèmica. Però no és un melodrama clàssic o pur, sense opció al desànim o a una malenconia que pervisqui després que s'acabi la projecció. No, perquè la tragèdia es refugia entre algunes trobades alegres que difuminen la tristesa de la proposta. La comèdia envolta el drama per moments, alleugerint una càrrega de profunditat que s'endevina demolidora en el guió, però eludida en el rodatge.

La primera seqüència ja presenta en Zino com a protagonista, el fill abandonat en la infantesa pel seu pare, orfe de la seva mare en la maduresa. Un home de faccions suaus, gairebé infantils, d'aura femenina però caràcter masculí. Un naufrag entre els homes que vol enfonsar l'últim salvavides en la tempesta, mitjançant la recerca del seu pare. Un personatge fals en la seva determinació, igual que en la seva evolució perquè, tot i la vàlua de Tewfik Jallab –l'actor que l'interpreta– és un paper que no disposa de prou energia, els diàlegs adequats o les rèpliques elegants, que li permetin qüestionar la covardia de la seva antagonista.

El valor de **Lola Pater** no se sustenta només en una direcció efectiva o el muntatge correcte per imprimir un ritme adequat als esdeveniments, massa respectuosos amb la quotidianitat en la seva resolució, potser més del que és aconsellable, per impulsar les emocions. Tampoc són aquestes bones intencions que queden clares des d'un principi, sobre la identitat personal, la humanitat i l'empatia pels altres, siguin propers o gent desconeguda. La gràcia del film prové d'altres dues paraules que podrien servir també com a títol per a la cinta: Fanny Ardant.

Ella és el nervi, la sang i el cos de **Lola Pater**, capaç de fer creïble per la veu i els gestos, l'home que ha desaparegut de la seva anatomia. Una mestra en el caminar, registrat en plans generals o amplis. Una bèstia sàvia en l'ús de la seva mirada per concretar paràgrafs sencers del guió. La intèrpret desprèn tota la seva fotogènia, enamora la càmera i el públic. Demostra que el cinema pot ser engany perquè no és una actriu transvestida en el seu cas. I no obstant això es queden en la memòria aquesta trobada amb l'excunyada al cementiri. O les converses que mantenen ella i el conserge a l'hotel, sobretot quan l'observa amb els seus ulls, descol·locant-lo. La comedianta justifica tot el llarg, sense necessitat d'imposar reclamacions per la seva condició femenina. Que potser se n'hi van posar a Carmen Maura quan va interpretar *La ley del deseo* o a Eddie Redmayne pel seu paper a *La chica danesa*?

Són temps estranys per a la correcció política.

Pablo Vázquez Pérez – Cinemaldito.com